

(ח) קמה (ז) (ש) שרי מעל
(וכי) לוח כ"י :
(ג) מתאחז :

בזמן שכן סתומין. כדקאן בשילהי מחני' : ס"ל. ואלו' כבש יצא
קרבנו בקרבנו ואלו' כו' וזוהי דרשו' ליה מקרבנו קמא : מן סקלס
על סקלס. משבועת העדות לשבועת הפקדון או לשבועת בטייט : מן
המורה על המורה. מחלב לרס מחיבי מיתות לחיבי כריתות
בשובג : שכן אס ספרים כהמה על
הורח אור
סמלג : שאלכ בשוגג והביאה על
הרס שאלכ בשוגג : שפרי לא מעל.
לפי שאור קדושה הגוף וזו אפטר
לו להזיחה לחולין לפיכך לא כיפר
וכדלמרי' בפרקא (ב) [בחרת] דכריתות
דכיון דלא מני מעיל, כפורי נמי לא
מכפר : (ז) שפרי מעל וכפר. דכיון
לקח בן חטאת אחר שלא הופרש
לשמן הוה ליה כפויק ליה לחולין
ומעל, ויבין דמעל בו אמרי' וכפר
דלא קרבנו מעליא : ס"ל. וכפר
עליו הכין (ג) על חטאתו דעולס
לא כפר עד שיהא קרבנו לשום
חטאו שאע"פ שמעל לא כיפר
(ג) שפרי מעל במעוה כל דבר שיואל
לחולין איז ביה מעילה והאיל דלית
ביה מעילה כיפר : פתגי מיפס
יולא במעוה שפריס כו' :

דגות מדר"ב
רנשבורג

[א] גמ' א' מן המורה
על המורה אפי'. תיבת
אפי' מתק מלוא ומקמו
בחד שפריס לעמו :
[ב] שם לעמו מעוה מן
תיבת מן מתק וז"ל :
[ג] דמי' ד"ה ח"ל וזכר
וכו' שפרי מעל וכו' עד
סמו. כי' על שפרי מעל
וכו' עד סמו זה מתק
לענ"ד : [ד] חוסי' ד"ס
שפרי וכו' בקרבן על דם
כלל, כיון כאלו' הסיד' ולאפי'
מחיד הכיפה לא מעל.
אפי' : [ה] בא"ד ולעוה
חטאת דם דלא כיפר.
כי' כאלו' סיד' החדק
סריס החלמי' לעיל דף
כו ע"כ דריס שפרי :
[ו] ד"ה על חטאת וכו'
ולעוה ו החטאת.
כי' לירוס אלו החוסי'
כן כהנ' חסא חמד על
דכני חוסי' אלו : אפי'
[ז] ד"ה סרי' שפרי מעל
וכפר. מתק סרי' וז"ל
כריפה כ"ל. אפי' :
[ח] בא"ד חולין וכו'
שפרי מעל וכו' שפרי
וכפר. ח"י וכפר מתק.
ו"ל כי' שפרי מעל וכו' :
[י] ד"ה ד"ה ח"ל וכו' איז
יכול להכר שפרי מעל
לשם להכרס. תיבת
שפריס לוח וכו' מן
(הספד מתק) :

[ס"ח] ל"ג וכן בחוסי'
ס"ג [לחל]
[קמן דף מה.

ר"ח ונמאס

דגות הרב"ח
(ח) גמ' במעוה שפריס
איזו חילוי מן סקלס :
(ג) שם קרבנו לשום
החולין יכל לא יולא
כבשה שפריס לעמו
חילוי מן סקלס על סקלס
או מן המורה על
המורה או מן סקלס :

בזמן שהן סתומין ולא בזמן שהן מפורשיין?
ת"ל קרבנו בקרבנו הוא יוצא ויוצא ויוצא
בקרוב אביו יבול לא יוצא במעוה שהפריש
(ה) אפי' מן הקלה על הקלה מן החמורה על
החמורה אבל יוצא בקרבן שהפריש לעצמו
מן הקלה על החמורה מן החמורה על הקלה
ת"ל קרבנו על חטאתו עד שיהא קרבנו
לשום (ג) (ח"א) יבול לא יוצא בהמה
שהפריש לעצמו מן הקלה על הקלה או מן
החמורה על החמורה (אפי' מן הקלה על
החמורה או מן החמורה על הקלה שכן אם
הפריש בהמה על החלב והביא על הדם או
על הדם והביא על החלב ישפרי לא מעל
ולא כיפר אבל יוצא במעוה שהפריש לעצמו
מן הקלה לקלה ומן החמורה לחמורה מן
החמורה לקלה ומן הקלה לחמורה שכן אם
הפריש לעצמו מעוה (מ) החלב והביא על
הדם, על הדם והביא על החלב, ישפרי מעל
וכיפר ת"ל על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם
חטאתו קני מיתה בהמה מאי לאו אפי' בעלת
מוס? לא, חמימה אבל בעלת מוס מאי
כחומה דמיא, מאי איריא דקתני מעוה
שהפריש אביו ליתני בעלת מוס? הכי נמי
דלמאי הוא, לרמי, דמי היינו מעוה : מרתני
נורבן עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפר
ר"ע אומר אפילו נשחטה עליה אחת מכל
הבהמות אינו יכול להפר כד"א בתורת
הטהרה אבל בתגלחת הטומאה יפר שהוא
יכול לומר אי אפשי באישה כעולות רבי
(*מאיר) אומר אף בתגלחת הטהרה יפר שהוא יכול לומר אי אפשי באישה
מתלחת : גמ' מתני' דלא כר' אליעזר דאי ר"א *האמר תגלחת מעבכת' וכיון
דלא גילחה אסירה בחמרא וכיון דאית לה ניוול מצוי מיפר (ובד"ה פליגי) ס"ג

דמיון דאי כסתומין לגלח כמו על מעוה סתומין ומדמי הלכא דה"ה דלענין אוחה ההלכה נתקבלה דמעוה סתומין יפלו לגדבה ניוול
דוקא משוה ולא בהמה ואפילו בעלת מוס וליכא למידי דהא דקתני לעיל דאיז מעוה על בהמה אפי' היינו במפורש דאם כן הכי מסיק
אבל יולא במעוה אפי' שפרי מעל על מעוה אפי' חין מנלח אלא על מעוה סתומין של אפי' דקתני בהדיא במתניתין (לקמן דף ג) :
ר"א תמימים. עליהם איז מעלח דהייא כמפורשים : נורבן עליה אחד מן הדמים. כגון שגמרה נזירות טהרה והביאה קרבנות
נזירות טהרה סקן ג' בהמות כבשה לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים ומרק עליה אחד מן הדמים חטאת או עולה או שלמים
איז יכול להפר מדרה לענין שלא תלטרך לגלח ולהביא שאר קרבנות דלפי שאין כאלו עוד עיני נפש דכיון מעתה וזו משום שפריכה
לגלח (ומתן) עליה אשה מתגלחת אפשר לה בפאה נכרות הכי מפרש בגמרא אכל אי לא נורק הדם עדיין דאסורה [בין] מיקרי שפיר
עיני נפש אפי' דלא מיתסרא אלא שעתא פורתא : רבני עקיבא אומר אישית נחטו. ולא נורק הדם איז יכול להפר בגמרא מפרש
משום הפסד קדשים ומסיק בגמרא כשחשטה החטאת שאם יפר לה נמלחה בהמה זו תולא לביס השפיה שיהא אינה לריכה לחטאת
וגם לא יוכל לזרוק דמה לשם שלמים דחטאת שלא לשמה פסולה/ י' להסתפק אם היפר לה אם מופר או שמה י' כח ביד חכמים
לעקור דבר מן החורה בשב ואל תעשה : בר"א. שאפי' יכול להפר אחר שמרק אחד מן הדמים בתגלחת טהרה כדפי' שגמרה
נזירות טהרה אכל בתגלחת טומאה כגון שנטמאת בניזירותה והביאה קרבנותיה בטומאה אפי' שמרקו דמים יכול להפר מפני
שאפשר לומר לה אי אפשי באישה מעולה כלומר שיהא לריכה למעוה מעתה נזירות טהרה ותאמר בין ויש כאלו עיני נפש/וה"ו
בגמרא מלצי לשון ניוול שר"ל עיני וקשה לישנא (דעיני) דאי אפשי דהוי ליה למימר משום עיני וז"ל דקאי אדר"ע דקאמר ששחטה
חטאת מן הבהמות איז יכול להפר מפני שאפשר ל' [לבווא] להפסד קדשים אפי' דאסורה בין עד שיחטו שאר הבהמות וחורק
דמן ויש כאלו עיני נפש פורתא בשביל ההוא פורתא איז יכול להפר בשביל הפסד קדשים אכל בתגלחת טומאה דאיכא עיני
נפש גדול שפותרת ובעי למימי נזירות אחרת (מודה) שיכול לומר לה אי אפשי [בעיני] גדול אפי' משום דר"מ קאמר האי לישנא אי
איפשי קאמר ח"ק נמי אי אפשי : ה"ג אי אפשי : ה"ג אפי' באישה מעולה. מלמאת בין וכיון דלא ליה גילחה אסירה וזוהי לה ניוול. פי' לעב עיני
בפאה נכרות הכי מפרש בגמרא : תגלחת מעבכת. מלמאת בין וכיון דלא ליה גילחה אסירה וזוהי לה ניוול. פי' לעב עיני
נפש שפריכה להיות מעוה מן היין עד שתגלח מני מיפר בעבור ההיא שעתא פורתא דאסירה בין :

שפרי לא מעל. בשוגג
של חלב דלכתי בקדושיהו קאי כיון דבהמה קדושה
קדושה הגוף ולא נפק לחולין בהדי כיון שלא נגזה ממנה לא כיפר
במיד דלא עשה כלום שאפי' יוכל להתכפר בקרבן של דם כלל ד' לא
מעל אס פשה/ (ז) בשוגג האיל
ואפי' מניולו מרשות הקדש אלא
מהקדש זה להקדש אחר ומתוך שלא
מעל לא כיפר והכי מפרש ליה
בפרק בחרה דכריתות (דף כז) ולאחי
שאלו רואין בשוגג דלא אפי' דין
הוא כשנתכוון לעקר חטאת חלב
ולעשות חטאת דם דלא כיפר ח :

ע"ה חטאתו. וכפר הכהן על חטאתו
בכבשה דידוד כתיב אלמא
דבמיד איז יכול לשנות אפי' במעוה
וכן תמיא בתוספתא דכריתות [פ"ד]
הפריש מעוה לחטאת חלב והביאום
על חטאת דם לחטאת דם והביאום
לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך
כיפר במיד לא מעל לפיכך לא כיפר
[אלמא] במיד אפי' חף במעוה לא כיפר
וכ"ש בהמה דלא מני משנה ו' ולפי'
זו התוספתא משמע דכתיבא קרא
לחריגה על חטאתו ולא פסוק רלשון
שדרס כבר : ו' ה"ג שפרי מעל וכפר
שחממות חין בהם קדושה הגוף
ויואלין מקדושתו בקל וכשמשנה אותו
לקרבן אחר נפקי המעוה לחולין והכי
הן מולין ביד מוכר הבהמה דאי לא
נפקא לחולין לא מעל ולכך נמי כפר
בשובג ולכך במיד נמי נמאס דכפר
האיל ושיין בה שני ח' בשובג אחר
ומעל וכיפר ולא במיד ומיז אי לא
הוה ילפי' (קרא ח"א) מיד וכפר
אפי' שדרס ח' וכפר על חטאתו
עד שיהא קרבנו לשם חטאתו חרתי
שמעינן מיניה כדלמרינן בעלמא
(ניסין דף נב) חסם ולא שותפין חסם
ולא אפטרופסס חסם ולא חסרים
אחד מן הדמים אינו
יכול להפר שאלו וריקת
אחד מהדמים היא
מתרת בין ולישפא
למחוס וליכא חו עיני
נפש הלכך לא מצי
מפר. ור"ע סבר שאפי'
ששוחט ולא נורק אינו
יכול להפר ומפרש בנ"י
משום הפסד קדשים
מ"ס אם חפיר מפר.
וכי' מביע אינו יכול
להפר דר"ע כמו איז
יכול להפר ח"ק.
וחיפה דמי דאם נפסאת
שתיבא קרבן טומאה :
בר"א בתגלחת טהרה.
דמי סוף נזירותה אבל
תגלחת טומאה יפר.
שפריכה לחור ולמדת
ניו' פורתא : ויכול לומר
אי אפשי באישה מעולה.
ש"י מעוה ומניעה
ששתיה יין : ור"ם אומר
דאף בתגלחת הטהרה
יפר משום תגלחת טהרה
טול ויפר כיו שלא
נרצק להניול בגלח.
נ"ל דאפי' נורק [עלית]
כל הדמים מפר כל זמן
שלא נלחה :

ע"ה חטאתו. וכפר הכהן על חטאתו
בכבשה דידוד כתיב אלמא
דבמיד איז יכול לשנות אפי' במעוה
וכן תמיא בתוספתא דכריתות [פ"ד]
הפריש מעוה לחטאת חלב והביאום
על חטאת דם לחטאת דם והביאום
לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך
כיפר במיד לא מעל לפיכך לא כיפר
[אלמא] במיד אפי' חף במעוה לא כיפר
וכ"ש בהמה דלא מני משנה ו' ולפי'
זו התוספתא משמע דכתיבא קרא
לחריגה על חטאתו ולא פסוק רלשון
שדרס כבר : ו' ה"ג שפרי מעל וכפר
שחממות חין בהם קדושה הגוף
ויואלין מקדושתו בקל וכשמשנה אותו
לקרבן אחר נפקי המעוה לחולין והכי
הן מולין ביד מוכר הבהמה דאי לא
נפקא לחולין לא מעל ולכך נמי כפר
בשובג ולכך במיד נמי נמאס דכפר
האיל ושיין בה שני ח' בשובג אחר
ומעל וכיפר ולא במיד ומיז אי לא
הוה ילפי' (קרא ח"א) מיד וכפר
אפי' שדרס ח' וכפר על חטאתו
עד שיהא קרבנו לשם חטאתו חרתי
שמעינן מיניה כדלמרינן בעלמא
(ניסין דף נב) חסם ולא שותפין חסם
ולא אפטרופסס חסם ולא חסרים
אחד מן הדמים אינו
יכול להפר שאלו וריקת
אחד מהדמים היא
מתרת בין ולישפא
למחוס וליכא חו עיני
נפש הלכך לא מצי
מפר. ור"ע סבר שאפי'
ששוחט ולא נורק אינו
יכול להפר ומפרש בנ"י
משום הפסד קדשים
מ"ס אם חפיר מפר.
וכי' מביע אינו יכול
להפר דר"ע כמו איז
יכול להפר ח"ק.
וחיפה דמי דאם נפסאת
שתיבא קרבן טומאה :
בר"א בתגלחת טהרה.
דמי סוף נזירותה אבל
תגלחת טומאה יפר.
שפריכה לחור ולמדת
ניו' פורתא : ויכול לומר
אי אפשי באישה מעולה.
ש"י מעוה ומניעה
ששתיה יין : ור"ם אומר
דאף בתגלחת הטהרה
יפר משום תגלחת טהרה
טול ויפר כיו שלא
נרצק להניול בגלח.
נ"ל דאפי' נורק [עלית]
כל הדמים מפר כל זמן
שלא נלחה :

ע"ה חטאתו. וכפר הכהן על חטאתו
בכבשה דידוד כתיב אלמא
דבמיד איז יכול לשנות אפי' במעוה
וכן תמיא בתוספתא דכריתות [פ"ד]
הפריש מעוה לחטאת חלב והביאום
על חטאת דם לחטאת דם והביאום
לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך
כיפר במיד לא מעל לפיכך לא כיפר
[אלמא] במיד אפי' חף במעוה לא כיפר
וכ"ש בהמה דלא מני משנה ו' ולפי'
זו התוספתא משמע דכתיבא קרא
לחריגה על חטאתו ולא פסוק רלשון
שדרס כבר : ו' ה"ג שפרי מעל וכפר
שחממות חין בהם קדושה הגוף
ויואלין מקדושתו בקל וכשמשנה אותו
לקרבן אחר נפקי המעוה לחולין והכי
הן מולין ביד מוכר הבהמה דאי לא
נפקא לחולין לא מעל ולכך נמי כפר
בשובג ולכך במיד נמי נמאס דכפר
האיל ושיין בה שני ח' בשובג אחר
ומעל וכיפר ולא במיד ומיז אי לא
הוה ילפי' (קרא ח"א) מיד וכפר
אפי' שדרס ח' וכפר על חטאתו
עד שיהא קרבנו לשם חטאתו חרתי
שמעינן מיניה כדלמרינן בעלמא
(ניסין דף נב) חסם ולא שותפין חסם
ולא אפטרופסס חסם ולא חסרים
אחד מן הדמים אינו
יכול להפר שאלו וריקת
אחד מהדמים היא
מתרת בין ולישפא
למחוס וליכא חו עיני
נפש הלכך לא מצי
מפר. ור"ע סבר שאפי'
ששוחט ולא נורק אינו
יכול להפר ומפרש בנ"י
משום הפסד קדשים
מ"ס אם חפיר מפר.
וכי' מביע אינו יכול
להפר דר"ע כמו איז
יכול להפר ח"ק.
וחיפה דמי דאם נפסאת
שתיבא קרבן טומאה :
בר"א בתגלחת טהרה.
דמי סוף נזירותה אבל
תגלחת טומאה יפר.
שפריכה לחור ולמדת
ניו' פורתא : ויכול לומר
אי אפשי באישה מעולה.
ש"י מעוה ומניעה
ששתיה יין : ור"ם אומר
דאף בתגלחת הטהרה
יפר משום תגלחת טהרה
טול ויפר כיו שלא
נרצק להניול בגלח.
נ"ל דאפי' נורק [עלית]
כל הדמים מפר כל זמן
שלא נלחה :

תנא
דלענין אוחה ההלכה נתקבלה דמעוה סתומין יפלו לגדבה ניוול
דוקא משוה ולא בהמה ואפילו בעלת מוס וליכא למידי דהא דקתני לעיל דאיז מעוה על בהמה אפי' היינו במפורש דאם כן הכי מסיק
אבל יולא במעוה אפי' שפרי מעל על מעוה אפי' חין מנלח אלא על מעוה סתומין של אפי' דקתני בהדיא במתניתין (לקמן דף ג) :
ר"א תמימים. עליהם איז מעלח דהייא כמפורשים : נורבן עליה אחד מן הדמים. כגון שגמרה נזירות טהרה והביאה קרבנות
נזירות טהרה סקן ג' בהמות כבשה לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים ומרק עליה אחד מן הדמים חטאת או עולה או שלמים
איז יכול להפר מדרה לענין שלא תלטרך לגלח ולהביא שאר קרבנות דלפי שאין כאלו עוד עיני נפש דכיון מעתה וזו משום שפריכה
לגלח (ומתן) עליה אשה מתגלחת אפשר לה בפאה נכרות הכי מפרש בגמרא אכל אי לא נורק הדם עדיין דאסורה [בין] מיקרי שפיר
עיני נפש אפי' דלא מיתסרא אלא שעתא פורתא : רבני עקיבא אומר אישית נחטו. ולא נורק הדם איז יכול להפר בגמרא מפרש
משום הפסד קדשים ומסיק בגמרא כשחשטה החטאת שאם יפר לה נמלחה בהמה זו תולא לביס השפיה שיהא אינה לריכה לחטאת
וגם לא יוכל לזרוק דמה לשם שלמים דחטאת שלא לשמה פסולה/ י' להסתפק אם היפר לה אם מופר או שמה י' כח ביד חכמים
לעקור דבר מן החורה בשב ואל תעשה : בר"א. שאפי' יכול להפר אחר שמרק אחד מן הדמים בתגלחת טהרה כדפי' שגמרה
נזירות טהרה אכל בתגלחת טומאה כגון שנטמאת בניזירותה והביאה קרבנותיה בטומאה אפי' שמרקו דמים יכול להפר מפני
שאפשר לומר לה אי אפשי באישה מעולה כלומר שיהא לריכה למעוה מעתה נזירות טהרה ותאמר בין ויש כאלו עיני נפש/וה"ו
בגמרא מלצי לשון ניוול שר"ל עיני וקשה לישנא (דעיני) דאי אפשי דהוי ליה למימר משום עיני וז"ל דקאי אדר"ע דקאמר ששחטה
חטאת מן הבהמות איז יכול להפר מפני שאפשר ל' [לבווא] להפסד קדשים אפי' דאסורה בין עד שיחטו שאר הבהמות וחורק
דמן ויש כאלו עיני נפש פורתא בשביל ההוא פורתא איז יכול להפר בשביל הפסד קדשים אכל בתגלחת טומאה דאיכא עיני
נפש גדול שפותרת ובעי למימי נזירות אחרת (מודה) שיכול לומר לה אי אפשי [בעיני] גדול אפי' משום דר"מ קאמר האי לישנא אי
איפשי קאמר ח"ק נמי אי אפשי : ה"ג אי אפשי : ה"ג אפי' באישה מעולה. מלמאת בין וכיון דלא ליה גילחה אסירה וזוהי לה ניוול. פי' לעב עיני
בפאה נכרות הכי מפרש בגמרא : תגלחת מעבכת. מלמאת בין וכיון דלא ליה גילחה אסירה וזוהי לה ניוול. פי' לעב עיני
נפש שפריכה להיות מעוה מן היין עד שתגלח מני מיפר בעבור ההיא שעתא פורתא דאסירה בין :

משום

מה א (מיי) פ"ס מ"ה
פ"ה מוקדש כ"ה :
כו ב מיי' פ"ו ס"ס
ל"ז וז"ל מ"ה
מעילת ה"ה :
ז"ל כו
כו ג ד מיי' פ"ד מ"ה
מעילת ה"ה (פ"ה)
כ"ה :
מה ה מיי' פ"ד מ"ה
מיתות כ"ו :
ג' איז דלא מעל

פ"ה הרא"ש
ח"ל על הפסוק דכתיב
קרבנו על חטאתו בפ'
שערה תביע והביא
קרבנו מעוה ויום
על חטאתו : לא מעל
ולא כיפר. לא מעל
בשעה כן בשוגג דאין
מעילה אלא במשנה
מושבת הקדש לרשות
הדמים בשוגג. והכא
מקדש להקדש קא
משני ולא מעל הלכך
לא כפר דלא יצא
הקרבן חקוק. וכיון
דבשוגג לא כפר דין
הוא נמי בסתמין לעקר
חטאת חלב ולעשותו
הפסוק דם דלא כיפר :
שהרי מעל וכיפר.
שהפסוק חקוקות
הגוף כגמולו לקנות
בהם בחטה לצורך קרבן
אחר יצא לחולין הלכך
כיפר : הלומר לומר על
החטאת [שערת עינים] לא
כתיב אלא דו' וימנע על
החטאת. אבל גבי כבשה
כתיב ויבא קרבנו לחטאת.
וכתיב בסוף הפרשה
ויפר עליו הבתן על זכר
ויפר עליו הבתן על זכר
החטאת : קתני מידה ג' וז'
בהמה. שהרי אין אדם
מבלי על בהמה אביו :
[בתנן] נורק עליה
אחד מן הדמים אינו
יכול להפר שאלו וריקת
אחד מהדמים היא
מתרת בין ולישפא
למחוס וליכא חו עיני
נפש הלכך לא מצי
מפר. ור"ע סבר שאפי'
ששוחט ולא נורק אינו
יכול להפר ומפרש בנ"י
משום הפסד קדשים
מ"ס אם חפיר מפר.
וכי' מביע אינו יכול
להפר דר"ע כמו איז
יכול להפר ח"ק.
וחיפה דמי דאם נפסאת
שתיבא קרבן טומאה :
בר"א בתגלחת טהרה.
דמי סוף נזירותה אבל
תגלחת טומאה יפר.
שפריכה לחור ולמדת
ניו' פורתא : ויכול לומר
אי אפשי באישה מעולה.
ש"י מעוה ומניעה
ששתיה יין : ור"ם אומר
דאף בתגלחת הטהרה
יפר משום תגלחת טהרה
טול ויפר כיו שלא
נרצק להניול בגלח.
נ"ל דאפי' נורק [עלית]
כל הדמים מפר כל זמן
שלא נלחה :

ע"ה חטאתו. וכפר הכהן על חטאתו
בכבשה דידוד כתיב אלמא
דבמיד איז יכול לשנות אפי' במעוה
וכן תמיא בתוספתא דכריתות [פ"ד]
הפריש מעוה לחטאת חלב והביאום
על חטאת דם לחטאת דם והביאום
לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך
כיפר במיד לא מעל לפיכך לא כיפר
[אלמא] במיד אפי' חף במעוה לא כיפר
וכ"ש בהמה דלא מני משנה ו' ולפי'
זו התוספתא משמע דכתיבא קרא
לחריגה על חטאתו ולא פסוק רלשון
שדרס כבר : ו' ה"ג שפרי מעל וכפר
שחממות חין בהם קדושה הגוף
ויואלין מקדושתו בקל וכשמשנה אותו
לקרבן אחר נפקי המעוה לחולין והכי
הן מולין ביד מוכר הבהמה דאי לא
נפקא לחולין לא מעל ולכך נמי כפר
בשובג ולכך במיד נמי נמאס דכפר
האיל ושיין בה שני ח' בשובג אחר
ומעל וכיפר ולא במיד ומיז אי לא
הוה ילפי' (קרא ח"א) מיד וכפר
אפי' שדרס ח' וכפר על חטאתו
עד שיהא קרבנו לשם חטאתו חרתי
שמעינן מיניה כדלמרינן בעלמא
(ניסין דף נב) חסם ולא שותפין חסם
ולא אפטרופסס חסם ולא חסרים
אחד מן הדמים אינו
יכול להפר שאלו וריקת
אחד מהדמים היא
מתרת בין ולישפא
למחוס וליכא חו עיני
נפש הלכך לא מצי
מפר. ור"ע סבר שאפי'
ששוחט ולא נורק אינו
יכול להפר ומפרש בנ"י
משום הפסד קדשים
מ"ס אם חפיר מפר.
וכי' מביע אינו יכול
להפר דר"ע כמו איז
יכול להפר ח"ק.
וחיפה דמי דאם נפסאת
שתיבא קרבן טומאה :
בר"א בתגלחת טהרה.
דמי סוף נזירותה אבל
תגלחת טומאה יפר.
שפריכה לחור ולמדת
ניו' פורתא : ויכול לומר
אי אפשי באישה מעולה.
ש"י מעוה ומניעה
ששתיה יין : ור"ם אומר
דאף בתגלחת הטהרה
יפר משום תגלחת טהרה
טול ויפר כיו שלא
נרצק להניול בגלח.
נ"ל דאפי' נורק [עלית]
כל הדמים מפר כל זמן
שלא נלחה :

משום